

*Буркова Вероніка Віталіївна
Науковий керівник – доктор філос. наук, доц. Пилипенко С.Г.
Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди*

ФЕНОМЕН КІБЕРСПОРТУ

Кіберспорт, як конкурентна гра на високому рівні у віртуальному середовищі, породжує різноманітні дискусії, які торкаються як фігурці гравця, його доброчесності, так і питання можливостей його реалізації. У зв'язку з цим треба позначити наступні суперечності.

Спорт чи не спорт: Одні вважають кіберспорт за справжній вид спорту через конкурентну природу, навички та стратегію, що в ньому вимагаються. Як зазначають науковці, «кіберспорт може бути визначений як вид спорту, що відповідає усім ознакам традиційного спорту. Це спорт, привабливий для глядачів, представників бізнесу та офіційного спорту. Кіберспорт поступово вводять в ранг окремої професії, а деякі школи та університети зробили його частиною навчального плану» [1]. Проте дискусії продовжуються, адже кіберспорт відбувається у віртуальному світі і не вимагає фізичної активності.

Ідентичність гравця: У віртуальному середовищі гравці можуть приймати іншу ідентичність або персону, що відрізняється від їх реального життя. Це створює питання про те, хто насправді є гравцем і як ця віртуальна ідентичність впливає на їхню особистість.

Допустимість використання технологій: У кіберспорті дедалі більше використовуються різні технології, такі як ігрові миші, клавіатури, гарнітури віртуальної реальності тощо. Питання полягає в тому, наскільки це допустимо та чи не спотворює це змагальний процес.

Залежність і здоров'я: Велика кількість часу, витраченого на гру в кіберспорт, може впливати на психічне та фізичне здоров'я гравців. Це породжує питання про те, як забезпечити здоровий баланс між грою та іншими аспектами життя.

Етика та чесність: Питання етики включають в себе питання про чесність в кіберспорті, включаючи використання читів (англ. cheat «шахраювати, обдурювати»). Інакше кажучи, читерство – це застосування заборонених програм та кодів, які дозволяють отримати значну перевагу в грі. Варто підкреслити, що термін «читерство» надалі почали застосовувати і в настільних іграх. Також до проблеми доброчесності треба віднести недопустимість шахрайства, допінгу, а також питання про трансляцію національних, расових та гендерних стереотипів.

Спільнота та ідентичність: Кіберспортивні команди та фан-спільноти можуть мати власну ідентичність та культуру. Це викликає питання про те, які цінності та переконання розвиваються в цих спільнотах та як вони взаємодіють зі суспільством загалом.

Роль в освіті та розвитку: Кіберспорт може бути важливим аспектом освіти та розвитку, особливо у контексті електронного спорту для молоді. Це

викликає питання про те, як краще використовувати кіберспорт у навчанні та розвитку молоді.

ЛІТЕРАТУРА

1. Лисенко Т. І., Морозова О. О. Ознаки кіберспорту як спортивної дисципліни. Науково-методичні основи використання інформаційних технологій в галузі фізичної культури та спорту. С. 63–37.

Вакуленко Артем Євгенійович
Науковий керівник – канд. політ. наук, викл. Савельєва Т.П.
Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

ПОЛІТИЧНЕ МАНІПУЛЮВАННЯ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Розвиток інформаційного суспільства, удосконалення інформаційних технологій суттєво збільшують можливості маніпулятивних стратегій. Це пов'язано як із взаємодією індивідів у віртуальному просторі за допомогою інформаційно-комунікативних технологій, так і з воєнною ситуацією, в якій задіяна не тільки безпосередньо фізична зброя а й різноманітні інструменти політичного маніпулювання у якості інформаційної зброї. У зв'язку з означеним, проблема політичного маніпулювання постає важливою для сучасних наукових досліджень.

Політична маніпуляція – це один з різновидів маніпулятивних технологій, які, за своєю суттю, є засобом або механізмом впливу на поведінку людей. Вони створюють підґрунтя для «потрібного» сприйняття тієї чи іншої інформації, що існує у інформаційному просторі. Політичну маніпуляцію можна визначити як комплекс дій, спрямованих на коригування масової свідомості, формування громадської думки та суспільних настроїв, громадської активності у процесі здобуття, отримання та використання державної влади в інтересах маніпулятора.

Сучасні політичні дослідження здебільшого містять етичний відтінок у інтерпретації феномену маніпуляції. У тлумаченні цього явища можна виокремити три основних напрямки.

Перший напрямок визнає деструктивний характер маніпуляцій, що завдає шкоди суспільству та людині. Аналіз поглядів прибічників цього напрямку дозволяє визначити основні риси деструктивної маніпуляції: прихований характер маніпулятивної дії, наявність зацікавленої в маніпуляції особи або групи (суб'єкту/суб'єктів), використання великої кількості методів політичного маніпулювання, маніпуляція деструктивно впливає на об'єкт маніпуляції, порушує соціальні норми.

Зазвичай деструктивний характер політичного маніпулювання можна побачити в тому, що підмінюються інтереси суспільства інтересами окремих